

РЕШЕНИЕ

№ 1139

гр. София, 14.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Антоанета Аргирова

при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8444** по описа за **2010** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С Решение /без номер и без дата/, постановено по нахд №3353/2010г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НК, 95-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №177818.02.2010г., издадено от началника на 04РПУ-С., с което за нарушение по чл.6 и на основание чл.80,т.5 ЗБЛД на Т. М. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 60 лева.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от санкционираното с НП лице. Релевираното в жалбата касационно основание е явна несправедливост на наложеното наказание-чл.348, ал.1, т.3, вр.ал.5 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд С.-град, касаторът се явява лично и поддържа жалбата си.

Ответникът по касационната жалба не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата..

Представителят на С градска прокуратура, дава становище за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение със съществения

процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен четиринадесетдневен срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Касационната инстанция проверява оспорения съдебен акт само в обжалваната му част и в пределите на въведените с жалбата касационни основания. Ето защо, в конкретния случай съдът дължи проверка само относно размера на едното от двете кумулативно наложени за извършеното нарушение административни наказания-„глоба”.

Съгласно чл.80, т.5 ЗБЛД, наказва се с глоба от 50 до 300 лв. лице, което не представи български личен документ при поискване от компетентните длъжностни лица.

Наказанието е „явно несправедливо”, когато не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл.12 ЗАНН-да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правов ред /лична превенция/ и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани /генерална превенция/.

Преценката на въззивната инстанция, че правилно е индивидуализирано от административнонаказващия орган наложеното административно наказание „глоба” към минималния предвиден в закона размер-50 /петдесет/ лева, е правилна, макар и лаконично аргументирана. Налагането на наказание се основава на нормативно регламентирани и последователно провеждани начала-на принципа за законоустановеност на наказанието-чл.27, ал.1 ЗАНН /определяне на санкцията в пределите на предвиденото от съответната приложима материалноправна норма за извършеното административно нарушение/ и на принципа за индивидуализация на наказанието-чл.27, ал.2 ЗАНН /лимитиране на санкцията в съответствие с тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя/. Компетентният административнонаказващ орган е длъжен да се базира на обективни фактически данни за конкретната противоправна проява, за личните качества на нарушителя и за останалите, очертани в правната уредба обстоятелства, и надлежно да ги съобрази. В случая, освен че касаторът е безработен и няма собствени доходи, не са установени други конкретни факти, представляващи смекчаващи отговорността обстоятелства за определяне на административнонаказателната му отговорност. Липсва и изразено критично отношение и разкаяние за извършеното. Напротив касаторът пред СРС е поддържал версия, че поради страх да не му бъде открадната ЛК е, носел в себе си копие от същата, което представил при поискването му по време на проверката на 14.02.2010г. и по този начин е удостоверил самоличността си. Тази версия, освен житейски нелогична, не е подкрепена и с никакви обективни данни по административно-наказателната преписка или други с доказателства, събрани в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция. Отделно от това, отдаването на значение на личната превенция, не означава пренебрегване на генералните възпитателни и предупредителни функции на административното наказание. В този смисъл определянето на размера на наложеното административно наказание „глоба” близо до предвидения в закона минимален размер-60 лева е справедливо и съответства на целите, установени в чл.12 ЗАНН.

С оглед гореизложеното и поради липсата на соченото от жалбоподателя касационно основание и на такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция

служебно, въззивното решение, в обжалваната му част, следва да бъде оставено в сила.
Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд С.-град, VI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер и без дата/, постановено по нахд №3353/2010г. по описа на С районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.